

Ramtha

Lupta împotriva Dumnezeului Necunoscut

Extras din:
*Ghidul începătorului
pentru crearea realității*

„Neamul meu venera și iubea ceea ce se afla dincolo de stele, dincolo de luna voastră. Iubeau ceea ce nu putea fi identificat. Se numea Dumnezeu Necunoscut.“

— Ramtha

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 1998, 2004, 2004 JZ Knight

De mic copil am văzut cum mama a fost scoasă în stradă și batjocorită. Am văzut în viața mea unde trăiam și disprețul din jurul meu. Și am văzut cum mama mea a fost luată. Am privit cum în pânțele ei creștea un copil și am știut al cui este. Și am privit-o pe mama cum plângea. De ce? Era foarte evident. Avea să mai vină pe lume un copil, să sufere pe străzi așa cum a suferit și ea în acest „tărâm al făgăduinței”? Am privit și mi-am ajutat mama să dea naștere celei numite în limbajul vostru surioara mea. Mi-am ajutat mama, întrucât ea era prea slăbită pentru a da naștere de una singură. Iar cea mică s-a născut pe lume plângând. Nu era fericită. Era foarte evident. Dar într-atât de slăbită era mama încât nu avea lapte pentru micuța care suga la sânul ei, deoarece murea de foame. Iar sora mea ce suga la sânul mamei a slăbit foarte mult.

De ce, spuneți voi, avem astfel de lucruri în viață – pentru că suntem țărani, cei lipsiți de importanță, non-entitățile de pe un tărâm condus? Cine conducea acest pământ? Cei înstăriți, care ne-au pus pe toți să trăim pe pământurile lor și să avem grijă de câmpurile lor, spunându-ne că nu ne vor da nici măcar un lujer din plantele crescute de noi. Și ce făceau ei cu acestea? Le închideau în grânare și se hrăneau numai ei, ștergându-se cu degetele pretențioase la gurile lor prețioase. Vă spun că aceasta era nedreptate. Și cine era acest Dumnezeu despre care vorbeau? Eram mândros, căci mama mea plângea că nu avea lapte.

Dumnezeul Necunoscut

Șterpeleam de pe străzi pentru a cumpăra mâncare, ucideam câini și păsări sălbatice și furam grâne, seara târziu, de la cei care aveau, căci eram foarte iute de mână. Și o hrăneam pe mama – care, la rândul ei, o alăpta pe surioara mea.

Nu am învinuit-o pe surioara mea pentru moartea iubitei mele mame, căci fetița i-a supt toată forța. Totul a fost dat pentru a se crea o viață nouă, ca o nouă viață să se poată naște. Iar mama mea a pierit cu copila la sân. Nu era nimic; nu mai exista nimic. Mica mea soră a făcut diaree. Nu putea reține ceea ce consuma și a plecat repede din corpul ei, pentru că nu a mai putut susține deloc viață în trup. Și astfel au dispărut.

Și băiețel fiind le-am așezat pe mama și pe sora mea alături și am plecat să adun vreascuri. Le-am acoperit cu lemne și m-am furișat în noapte, ca să găsesc foc. Am spus o rugăciune pentru mama și surioara mea, căci le-am iubit mult. Apoi am aprins repede ceea ce numiți lemne, astfel ca mirosul trupurilor lor să nu-i deranjeze pe atlanți – căci, dacă s-ar fi întâmplat asta, atlanții le ar fi dus corpurile în deșert, unde ar fi fost sfârtecate de hiene. Le-am dat foc și au ars.

Ura mea pentru oamenii roșii – numiți atlanți – mi-a cuprins sufletul, otrăvindură-mă ca veninul unei vipere; și eram doar un băiețel! Nu mai aveam pe nimeni, deoarece fratele meu a fost răpit de un satrap dintr-un alt oraș, unde a fost abuzat, pentru ca acesta să-și satisfacă plăcerile trupești.

Neamul meu venera și iubea ceea ce se afla dincolo de stele, dincolo de luna voastră. Iubea ceea ce nu putea fi identificat. Se numea Dumnezeul Necunoscut. Copil fiind nu l-am învinuit pe Dumnezeul Necunoscut pentru incapacitatea sa de a mă iubi pe mine, de a-mi iubi poporul, mama și surioara. Nu-l învinuiam. Îl uram.

Iar pe vremea mea, nimeni din neamul meu nu murea cu onoare. Nu exista un lucru ca onoarea, virtutea. Astfel că am găsit un munte înalt ce se arăta în depărtare, un loc foarte misterios – iar dacă aș fi putut urca acolo, aș fi putut să-l întâlnesc pe Dumnezeul Necunoscut și i-aș fi arătat ura pe care i-o purtam și pentru nedreptatea de care dădea dovadă. Așa că mi-am început călătoria.

Mi-am părăsit bordeiul și am plecat spre marele munte din depărtare, pe care abia îl vedeam. Iar călătoria mea a durat nouăzeci de zile – nouăzeci de zile în care am devorat lăcuste, furnici și rădăcini – până când am găsit acest munte; că dacă ar exista vreun Dumnezeu, el ar trăi acolo, deasupra tuturor, la fel cum și cei care ne guvernau locuiau deasupra noastră. Și, iată, l-am căutat, dar el nu se găsea acolo – m-am întâlnit doar cu frigul aprig. Și am plâns din toată inima, până când lacrimile mi-au înghețat pe albul zăpezii. „Sunt un om. De ce nu pot avea demnitatea unei ființe umane?“

Și, iată, spre mine a venit o dulce domniță, cum nu s-a mai văzut, ale cărei bucle aurii dansau în jurul ei. Iar coroana așezată pe părul ei nu era din crini, sau din muguri de trandafiri sau din iriși, ci dintr-o floare necunoscută. Cât despre veșmântul său, rochia îi era cât se poate de diafană, delicată și lejeră. Iată, ea a venit aproape de mine și mi-a dat o sabie mare. Cânta. Cânta. Dar, ca să zic așa, era nevoie de aproape nouă âini pentru a-i cuprinde mânerul, căci sabia era enormă. Iar ea mi-a dat o mie.

Dumnezeul Necunoscut

Iată ce mi-a spus: „O Ram, O Ram, te implor pe tine, cel care ai aflat – și te-ai trezit întru Spirit, din milă pentru ființele noastre - adevărul. Trebuie să existe un adevăr care sălășluiește în aceste locuri. Astfel, rugăciunile tale au fost auzite. Și tu ești un om cu putere și convingere. Ia această sabie și folosește-o cum se cuvine.“. Apoi a dispărut. Eram orbit de grozăvia și iluzia a ceea ce văzusem. Și nu mai tremuram în frigul intens – căci descoperisem căldura. Și, când am privit din nou la locul unde vărsasem lacrimi, am văzut că acolo crescuse o floare ce răspândea o aromă atât de suavă și avea o culoare atât de delicată, întrucât am știut că floarea reprezenta speranța.

Sabia Crosham – Purtătorul Înaripat – era Starea de A Fi ce s-a materializat în cel mai frumos mod și care, dându-mi sabia, mi-a spus: „Mergi și cucerește-te pe tine însuși“. Iar restul e istorie, ca să zic așa. Nu există nicio entitate care să se afle într-o formă singulară, care să-mi fi dat acea sabie. Armonia Stării de A FI este cea care a produs Purtătorul Înaripat.

Am coborât de pe munte, cu sabia mea impunătoare, în bordeiul mamei mele care murise. Cine sugea la sânul mamei mele? Voi – căci voi sunteți din împărăția mea, casa mea și visul meu. Iar voi ați fost salvați de foamete, întrucât ei și-au deschis ușile atunci când am intrat, fără să mai fiu slab sau fragil – eram un Ram în tot sensul cuvântului. În ceea ce privește restul povestirii, mulți dintre voi o cunoașteți bine. Însă ceea ce m-a făcut să biruiesc și să stăpânesc, lucru ce făcea parte din emoția sufletului meu, era dorința de a mă răzbuna. Într-adevăr, am creat război, întrucât nu existau grupări războinice care să lupte împotriva aroganței atlantiților – nu exista niciuna. Eu l-am creat. Am coborât de pe marele munte, intimidat de către Dumnezeul Necunoscut, cu o sabie și cu îndemnul de a mă cuceri pe mine însumi. Nu puteam întoarce lama sabiei și să-mi tai singur capul; era prea lungă. Mâinile nu-mi ajungeau la încheietura sabiei. Dar am plâns mult. Sabia mi-a dat demnitate, iar când m-am întors, am asediat Onaiul.

„Și, iată, spre mine a venit o dulce domniță, cum nu s-a mai văzut, ale cărei bucle aurii dansau în jurul ei. Iată, ea a venit aproape de mine și iată, mi-a dat o sabie mare. Și mi-a spus „Mergi și cucerește-te pe tine însuși“.“

— Ramtha

Pentru informații despre Ramtha și Școala de Iluminare a lui Ramtha, vă rugăm să contactați:
Ramtha's School of Enlightenment, P. O. Box 1210, Yelm, WA 98597,
sau sunați la 1.800.347.0439, 1.360.458.5201.
Vizitați-ne online la www.ramtha.com sau www.jzkpublishing.com